

STEFAN GEORGE: JULIUS.

Nyári virágok illata dől ma is:
nyerslehű vetésben pici szulák,
perzselt sövény mentén te hívsz ma,
s a kert büszke szezama idegen.

A feledésből álom két: a gyerek
kalászos róna szűz rögein pihen,
nyár-izzásban, meztelen aratók és
fényes sarló s apadt korsó között.

Darázs hintázott álmosan a dalos
délben s piruló homlokomat a füvek
gyöngye árny-ernyőjén keresztül
pipacs verte: nagy csöppek, csupa vér.

Ami enyém volt, sohase múlik el.
Szomjun fekszem, mint akkor, a szomju mezőn,
s némán mormolja az ajkam: hogy gyötör
a sok virág, a sok-sok szép virág!

Fordította: SZABÓ LŐRINC.

STEFAN GEORGE: HAJNALI BORZONGÁS.

Ki rögzít meg, lehellet?
S ily bánatot ki? s ennyi fényt?
s hajnalt, amelynek
üdve idegen tör belénk?

Mintha lelken szaladna
át az ösvény, — és elvonúl.
Lágy illatok dagadnak,
aztán ömlenek gyors-vadúl.

Könnyzavarta homály: ház,
odamegyünk; s úsznak a fák;
fehér ünnep-sugárzás
fölöttünk a cseresznye-ág;

Szétvillogó zsbongás
gyújt s bánt, — lankaszt és égbe hí . . .
Édes-keserű ingás,
dallamtalan dal hangjai . . .

Fordította: SZABÓ LŐRINC.

STEFAN GEORGE: A HALOTTAKHOZ.

Ha a fiatalság gyalázata végén
 ledobja nyakáról kényura bilincset
 s gyomrát nem emészti csak becsület éhe:
 millió-millió sír szent temploma mélyén
 föllüktet a vérjel . . . és fellegek útján
 hadak dübörögnek a réteken átzúg
 iszonyak iszonya a harmadik orkán:
 jönnek a halottak!

Ha egykor e nép a gyáva tunyaságból
 riadva megérti mi volt s mire küldték:
 megnyílik előtte nagy-szörnyű paraccsal
 az isteni intés: fölnyúl millió kéz
 s zengi millió száj dicséreted, Érdem;
 s büszke ragyogással hajlik meg a szélben
 a királylobogó, míg elmennek előtte
 a Hősök, a Szentek!

Fordította: SZABÓ LŐRINC.

A KÖLTŐ A ZÜRZAVAROK IDEJÉN.

Írta: STEFAN GEORGE

A Költő, mondják, csöndesebb korokban
 szárnyas gyermek, ki szelíd álmokat zeng
 és szépséget hoz a nap üzemébe.
 De ha vihart forralnak a bajok
 és sors kalapál a harangokon:
 mint durva érc cseng és senki se hallja . . .
 Ha mindenkit vakság ver, Ő, egyetlen
 látó, hiába int közeli vészt:
 Kasszandraként átüvöltheti a
 házat: egyet lát csak a megveszett
 tömeg: A Ló! s rohan a pusztulásba.
 Hirdetheti a jós isten haragját
 s hogy Asszúr nyargaló hordái a
 kiválaszott népet rabságba hajtják:
 a bölcs Tanácsnak jobb tudása van,
 kacag a jóson és cellába csukja.
 Ha a Szent Várost ostrom övezi
 s egymást tiporja polgár s katona

s vérig birkóznak papok s fejedelmek
 egy seprőnyélért s kint a legerősebb
 bástya ledől már: sóhajt s hallgat ő.
 S mikor aztán a hódító rabolva
 és gyűjtogatva beront és igába
 kényszerít férfit-nőt: saját hibáit
 az egyik rész a másikra keni
 s a nyomortörte másik a ripók
 győztes morzsáért tülekszik és
 újjongó táncba kábul s nyalja a
 lábat, mely üt s tapos: Ő érzi csak
 a teljes nyomort és gyalázatot.

Menj ismét a hegyre, szellemeidhez,
 és hozz vigasztalóbb ígét, amely
 megvált a rosszból! . . . mondja egy öreg . . .
 Minek ide az égi hang, ha nincs fül
 a leglaposabb élcre sem? minek
 szellem, ha nincs más általános ösztön,
 csak a teknőé? ha a céhek egymást
 szidva lékes csónakukat kínálják
 a síralmas zátony után? negédes
 silányság kell több? s üdvnek? régi bűnből
 regél friss építést az okos is,
 s azt mondja: lapulj féreggé, hogy a
 vihar kíméljen, villám meg ne lásson . . .
 Az élők egész törzse, mely sokáig
 tévelygett, mindig tömjénezi majd
 bálványait, akik, ha hazudott,
 mindig porba s alacsonyságba sujtják:
 elfeledte léte legfőbb parancsát,
 állandósága zálogát: Vezérben
 nem hisz, elveti a Szabadítót
 s balsorsából furianggal vágy kijutni.
 Még erősebb ekék szántsák a földet,
 még sűrűbb köd fenyegetse egünket . . .
 Felhősötétből a leghalaványabb
 kék is csak akkor süt a Maiakra,
 ha minden, ami egy nyelvet beszél,
 kezét fogva védekezik a romlás
 ellen, s lerázva fakult lobogók
 fekete, kék és vörös rongyait,
 éjjel-nappal csak Vecsernyére gondol.

De gyászkorokban a Költő vigyáz,
hogy ne rothadjon csira és velő;
szent tüzet szít, amely keresztiulgrik
és formálja a testeket: az ősök
könyveiből biztos ígéretet hoz:
a legfőbb cél választottjainak
sivatagon kell áthaladniuk, hogy
a földrész szíve megválthassa egykor
a világot. S ha a végső remény
kihunyini fenyeget: ő sejtli már
a derüesebb jövőt. Ő tudja, hogy
kéjenc piac, pókhálós képzelődés
s mérges csillogás lázától szüzen
s rossz évek bűvöletében megedzve
felnőtt már egy Új Sarj, amely igaz
mértékkel mér embert s dolgot, komoly
s szép, örül, hogy páratlan, Idegen
előtt büszke, távol a szemtelen gőg
szirtjeitől s pajtáskodás-mocsártól:
kiköpte, ami korhadt, gyáva, langyos,
hogy szent álom, tett s túsítás megteremtse
az egyetlen Férfit, aki segít . . .
Ez tör le láncot, söpör rendet a
romokra, visszaűzi a futókat
az igazságba, hol a nagy megint nagy,
az úr úr, a fegyelem fegyelem: jó
jelképet tűz a népi lobogóra:
a hajnal szörnyű vészjelein és
viharán át ő vezet el az éber
nap művéhez és Új Hazát teremt.

Fordította: SZABÓ LŐRINC.

(Budapest)